

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **Alza.cz a.s., IČ 27082440**
sídlem Jankovcova 1522/53, 170 00 Praha 7
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Steinwichtem
sídlem Hlavní 2725/153, 141 00 Praha 4

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Štěpánská 15, 120 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 10. 2018, č.j. ČOI
96534/18/O100/2200/18/Bal/Št

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 14. 6. 2018, č.j. ČOI 79115/18/2200, Česká obchodní inspekce, Inspektorát Plzeňský a Karlovarský, uznala žalobkyni vinnou, že dne 28. 9. 2017 v

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

provozovně „ALZA“, Truhlářská 2755/5, Plzeň [dále též jen „Provozovna“], porušila zákaz prodeje podle § 1 odst. 1 písm. d) zákona č. 223/2016 Sb., o prodejní době v maloobchodě a velkoobchodě, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o prodejní době“), neboť v den státního svátku, tj. 28. září - Den české státnosti, v prodejní době provozovny prodala spotřebiteli výrobek Myš Hama AM - 7300 černá v hodnotě 161 Kč, jak bylo prokázáno provedeným kontrolním nákupem, ke kterému byl prodávajícím vydán doklad o koupi č. 2173634776, čímž naplnila skutkovou podstatu jednání ve smyslu § 3 odst. 1 uvedeného zákona. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobkyni podle § 3 odst. 2 zákona o prodejní době ve spojení s § 93 odst. 1 a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena pokuta ve výši 100 000 Kč. Žalobkyni byla dále uložena povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč.

2. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobkyně odvolala.
3. Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2018, č.j. ČOI 96534/18/O100/2200/18/Bal/Št [žalobkyně používá zkratku „Rozhodnutí“], Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát, odvolání žalobkyně zamítla a rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, ze dne 14. 6. 2018, č.j. ČOI 79115/18/2200, potvrdila.
4. Žalobou ze dne 8. 11. 2018 se žalobkyně domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalované a pro případ, že soud neshledá důvody pro zrušení rozhodnutí, se domáhala upuštění od uložené pokuty.

Žaloba

5. V části žaloby nazvané *Ke skutkovým zjištěním v řízení, jež předcházely vydání Rozhodnutí*, žalobkyně uvedla, že inspektoři se v rámci kontroly pokusili zakoupit v Provozovně zboží a za tím účelem oslovili obsluhu této Provozovny. Obsluha Provozovny nicméně odmítla zboží inspektorům nejen prodat, ale i objednat. Následně si inspektoři objednali na webových stránkách žalobkyně zboží sami přes internet. Jednalo se tedy o objednávku učiněnou distančním způsobem. V okamžiku objednání zboží se inspektoři nacházeli v provozovně žalobkyně, nicméně tato skutečnost ničeho nemění na tom, že objednávka byla provedena distančním způsobem. Stejně tak mohla být objednávka učiněna v zásadě z jakéhokoli místa s přístupem k internetu, což by z tohoto místa nečinilo místo prodeje. Je evidentní, že zákaz dle zákona o prodejní době dopadá pouze na kamenné prodejny.
6. V části žaloby nazvané *Nezákonnost Rozhodnutí v důsledku aplikace chybného právního předpisu, resp. v důsledku chybné interpretace spojení „prodej v maloobchodě“*, žalobkyně namítá, že zákon o prodejní době se vůbec na internetové obchody a jejich výdejny nevztahuje. Výdejny internetových obchodů jsou ze strany České obchodní inspekce nesprávně označovány za prodejny; důvodem pro tyto závěry je zásadní nepochopení rozdílu ve fungování internetových obchodů oproti fungování kamenných maloobchodních prodejen. Vzhledem k tomu, že zákon o prodejní době zakazuje (byť s určitými výjimkami) v maloobchodě a velkoobchodě o vymezených dnech *prodej*, je nutné, aby se žalobkyně v prvé řadě vyjádřila právě k tomuto pojmu.
7. Obecně vzato k uzavření kupní smlouvy mezi kupujícím a žalobkyní coby prodávající dochází zpravidla tím, že kupující přijme návrh na uzavření smlouvy na internetové stránce žalobkyně (čl. III. odst. 1 obchodních podmínek žalobkyně). Kupní smlouva je tedy uzavřena okamžikem, kdy žalobkyně objednávku přijme a odešle potvrzující e-mail kupujícímu. To je ostatně i v souladu s § 1745 občanského zákoníku („smlouva je uzavřena

okamžikem, kdy přijetí nabídky nabývá účinnosti“). Je tedy evidentní, že kupní smlouva je uzavírána distančním způsobem po síti Internet, tedy i mimo kamenné provozovny žalobkyně.

8. Pod pojem „prodej“ však již nelze podřadit samotný akt odevzdání předmětu koupě kupujícímu, tj. pouhý výdej zboží, který je jen jednou z mnoha nutných fází prodeje či koupě zboží. Výdej zboží může být uskutečněn tolika rozličnými způsoby jako je například výdej zboží kurýrem zásilkové služby, výdej zboží příslušným zaměstnancem na poště, výdej zboží prostřednictvím AlzaBoxu žalobkyně či výdej zboží na jakémkoliv jiném místě (např. v maloobchodní prodejně, jejíž prodejní plocha nedosahuje 200 m², či na jiném místě vyňatém ze zákazu prodeje dle § 1 odst. 3 zákona o prodejní době). Výdej zboží je tedy pouze jedním z mnoha způsobů doručení zboží (tzv. doručení „na pobočku“). Výdej zboží (resp. povinnost předmět koupě dodat) je akt, který je sice na samotné zakoupení zboží logicky navázán, nicméně se jedná až o sekundární povinnost prodávajícího z kupní smlouvy, která nemůže být zaměňována s nákupem zboží (resp. z druhé strany – s prodejem zboží). Tomuto názoru je nutno přisvědčit mj. proto, že při výdeji zboží výše popsanými způsoby by pak docházelo k prodeji zboží právě v místě jeho výdeje. Kupříkladu by tedy při výdeji zboží v místě bydliště kupujícího docházelo k prodeji zboží právě v místě bydliště kupujícího. Výdejní místa by pak bylo nutné považovat za maloobchodní prodejny, neboť v nich přeci dochází k prodeji zboží podnikatelem. V podobném duchu nelze ani úhradu zboží považovat za jeho prodej, protože úhrada zboží může být v případě internetových obchodů opět provedena na mnoha místech (přes internet, platebním příkazem či například úhradou zboží zaslaného, resp. vydaného tzv. na dobírku). Pokud bychom názor České obchodní inspekce aplikovali v praxi, vedlo by to ke zcela nesmyslným a absurdním praktickým důsledkům.
9. K závěru, že zákon o prodejní době se nemá vztahovat na internetové obchody, dochází i skupina 18 senátorů Senátu České republiky, kteří podali Ústavnímu soudu návrh na zrušení zákona o prodejní době.
10. Dle názoru žalobkyně je proto v případě internetových obchodů pod pořaditelný pouze samotný akt uzavření kupní smlouvy, nikoliv veškeré jednání s tím spojené (úhrada zboží, výdej zboží, okamžik převodu vlastnického práva, uplatnění práv z vadného plnění a jiné). Pouze takový výklad je v souladu se zásadami *in dubio pro libertate* a *in dubio mitius*, které uznává a chrání jak Nejvyšší správní soud, tak i Ústavní soud. V případě předmětné kontroly došlo k uzavření kupní smlouvy distančním způsobem (přes internet) a na Provozovně došlo toliko k výdeji tohoto zboží. Za místo prodeje je tedy nutné považovat místo uzavření kupní smlouvy.
11. Za zcela stěžejní považuje žalobkyně správné pochopení rozdílu mezi běžným maloobchodním prodejem zboží (anglicky označováno jako *retail*) a mezi internetovým prodejem zboží (anglicky označováno jako *e-tail*), přičemž právě toto nerespektování rozdílu mezi uvedenými představuje jeden ze zásadních důvodů protiprávnosti (resp. protiústavnosti) Rozhodnutí. V této souvislosti proto žalobkyně rozvádí rozdíl mezi (a) klasickým maloobchodním prodejem zboží a (b) internetovým prodejem zboží.
12. V případě klasického maloobchodního prodeje zboží jsou kupní smlouvy zpravidla uzavírány za fyzické přítomnosti prodávajícího a kupujícího. Na tento právní poměr se použijí jiná ustanovení než ta, kterými se řídí právní poměr založený smlouvou uzavřenou distančním způsobem, tj. zejména po internetu nebo telefonicky. S ohledem na povahu transakce je prakticky vyloučené, aby součástí uzavřené kupní smlouvy v maloobchodě

byly obchodní podmínky, což je naopak v případě internetového prodeje zcela běžnou obchodní zvyklostí.

13. V případě internetového prodeje zboží dochází k přijetí řady opatření, jež mají vyvažovat „znevýhodnění“ internetového prodeje oproti prodeji maloobchodnímu spočívající zpravidla v nemožnosti si zboží fyzicky prohlédnout a vyzkoušet si je (srov. § 1820 a násl. občanského zákoníku).
14. V kamenných provozovnách, které má k dispozici žalobkyně coby internetový prodejce, tvoří vystavené zboží naprostý zlomek oproti celkovému sortimentu žalobkyně zveřejněnému na jejích internetových stránkách. Naproti tomu v maloobchodní prodejně je fyzicky vystaveno v zásadě téměř veškeré zboží, které maloobchodní prodejce nabízí. Žalobkyní vystavené zboží není možné přímo zakoupit – kupující musí opět nejdříve uzavřít kupní smlouvu distančním způsobem a jako způsob doručení zvolit osobní odběr zboží na vybrané provozovně. To však neznamená, že zakoupené zboží bude ihned vydáno, což je naopak pravidlem v případě maloobchodních prodejen. Po objednání zboží přes internet dochází k řadě interních procesů, jejímž výsledkem je skutečnost, že zaměstnanec skladu příslušné provozovny zboží v případě, že je skladem, připraví k výdeji zákazníkovi. Délka tohoto procesu je odvislá od povahy objednaného zboží, jeho stavu na skladu, vytíženosti skladu apod. U maloobchodních prodejen tento proces zpravidla odpadá. Zboží vystavené v provozovnách žalobkyně slouží primárně k marketingové propagaci smluvních partnerů na základě smluv o spolupráci uzavřených mezi smluvními partnery žalobkyně a žalobkyní, tedy jako nástroj zviditelnění těchto smluvních partnerů.
15. V některých provozovnách žalobkyně jsou umístěny rovněž i stojany se zbožím, regály a vitríny, přičemž zboží v nich umístěné (jedná se především drobnější předměty nižší hodnoty, jako jsou např. kryty na mobilní telefony, USB flash disky) lze přímo zakoupit. Tato místa tedy principiálně fungují obdobně jako maloobchodní prodejny. V případě žalobkyně jde však pouze o zcela okrajovou záležitost. Takováto místa určená pro přímý prodej zboží v Provozovně zaujímají prostor o výměře několika jednotek m², a proto na ni dopadá výjimka dle § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době.
16. Žalobkyně ani její provozovny proto nejsou a nemůžou být klasickými maloobchodními prodejny, pro něž je typické, že se vlastnické právo k předmětu koupě nabývá předáním z ruky do ruky, na rozdíl od internetového prodeje, kde je obchodní zvyklostí, že okamžikem nabytí vlastnického práva je až úplné uhrazení kupní ceny.
17. Závěr žalované, že „v případě prodeje se jedná o širší pojem, jenž v sobě zahrnuje i samotný okamžik uzavření kupní smlouvy“, je naprosto absurdní a rovněž i vede k absurdním důsledkům. Pakliže by pojem „prodej“ dle zákona o prodejní době skutečně zahrnoval izolovaně jednotlivé fáze prodeje (či koupě), vztahoval by se i zákaz prodeje dle tohoto zákona skutečně na všechny fáze prodeje (či koupě) a pak by o vymezených dnech panoval absolutní zákaz ekonomické činnosti, u které dochází ke koupi či prodeji zboží přes internet.
18. Zákaz koupě/prodeje zboží by se tedy dle výkladu České obchodní inspekce týkal již samotného uzavření kupní smlouvy, kdy by bylo v podstatě zakázáno uzavírat kupní smlouvy přes internet. To by znamenalo, že internetové obchody by nejenže nesměly přijímat (natož vyřizovat) objednávky, ale dokonce by musely mít webové stránky úplně vypnuté, jinak by se dopustily protiprávní činnosti. Na internetové obchody přitom nelze aplikovat ani žádnou z výjimek dle § 1 odst. 3 zákona o prodejní době, neboť webové

stránky internetového obchodu jistě nejsou prodejnou s prodejní plochou dle § 1 odst. 3 písm. a) uvedeného zákona.

19. I možnost (a povinnost) zákazníka za zboží zaplatit kupní cenu by měla být dle výkladu žalované rovněž znemožněna, a to i když si zákazník objednal zboží v jiný den než v den, o kterém je dle zákona o prodejní době zakázán prodej. Zákazníci totiž mohou zaplatit kupní cenu za zboží např. příkazem z bankovního účtu, popř. uhradit kupní cenu s odloženou splatností. Často se tak stává a ani se tomu nelze prakticky vyhnout, že zákazník zboží objedná určitý den, ale kupní cenu za něj zaplatí až později (např. při úhradě bankovním převodem). Vzhledem k tomu, že zaplacení kupní ceny je také jednou z fází prodeje zboží (navíc nezbytnou), tak dle názoru žalované je i tato činnost ve dnech vymezených zákonem o prodejní době zakázána.
20. I další argumentace žalované, při které využívá chatrného argumentu spočívajícího v hledání (resp. přesněji v odhadování) úmyslu zákonodárce, je nesmyslná. Správní orgány úmysl zákonodárce odvodily z důvodové zprávy k zákonu o prodejní době. Takový interpretační postup je však nesprávný. Důvodové zprávy jsou dokumentem z dílny předkladatele zákona, obvykle vlády coby orgánu moci výkonné, a zákonodárský sbor jako takový do nich dále nezasahuje. Nejen žalobkyně, ale i řada (resp. většina) významných právních myslitelů vystupuje proti názoru, že zákony se mají interpretovat na základě úmyslu zákonodárce, velmi ostře. Argumentace úmyslem zákonodárce je nadstandardní výkladovou metodu, kterou lze použít toliko až ve chvíli, kdy jsou standardní výkladové metody mezi sebou ve vzájemném rozporu. Žalovaná se však ani neobtěžovala standardních výkladových metod užít, natož závěr, že by byly navzájem v rozporu odůvodnit a ospravedlnit si tak aplikaci nadstandardní interpretační metody.
21. Žalobkyně shrnuje, že všechny argumenty správního orgánu prvního stupně i žalované při výkladu pojmu „prodej“ jsou nesprávné. Výklad zákona o prodejní době je tedy zjevně chybný a v případě aplikace zákazu prodeje tak, jak jej vykládá žalovaná, na internetové obchody, včetně právě žalobkyně, plodí hrubě nespravedlivé a krajně absurdní důsledky.
22. V části žaloby nazvané *Nezákonnost Rozhodnutí v důsledku chybné, resp. protiústavní interpretace pojmu „prodejní plocha“*, žalobkyně zásadně nesouhlasí s názorem žalované, že při výkladu pojmu „prodejní plocha“ lze analogicky použít definici uvedenou v příloze I nařízení Komise (ES) č. 250/2009 ze dne 11. března 2009 (dále též jen „nařízení (ES) č. 250/2009“). Takováto analogická aplikace právního předpisu, který je navíc určen pro statistické účely, je totiž v neprospěch žalobkyně, jelikož mj. vůbec nezohledňuje, zdali na dané ploše dochází k přímému prodeji zboží či nikoliv (tj. zdali jde zboží skutečně fyzicky vzít a zakoupit, nebo zdali jde pouze o zboží vystavené smluvním partnerem žalobkyně). Analogie v neprospěch pachatele je přitom ve správním trestání nemyslitelná.
23. Žalovaná porušila principy vyplývající z čl. 2 odst. 2 a zejména pak z čl. 39 Listiny základních práv a svobod a čl. 6. Úmluvy o ochraně základních práv a svobod, které jsou použitelné i pro oblast správního trestání. Ač čl. 39 Listiny hovoří *explicite* o zakotvení zásady pouze pro trestní právo, Evropský soud pro lidská práva do pojmu „trestní obvinění“ zahrnuje jakékoli protiprávní jednání postižitelné trestem, tedy bezpochyby i správní delikty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2007, sp. zn. 4 As 10/2006).
24. Žalobkyně považuje konstrukci skutkové podstaty správního deliktu sankcionovaného dle § 3 odst. 1 zákona o prodejní době, zejména pak její pojem „prodejní plocha“, za

nejednoznačný, neboť tento pojem není jednoznačně vymezen přímo v daném zákoně ani na žádný jiný zákon neodkazuje.

25. Nejvyšší správní soud a Ústavní soud vyloučily možnost extenzivního výkladu či dokonce analogie, pokud se ve správním právu ukládá účastníkovi povinnost, jejíž nesplnění jde na jeho úkor (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 49/2006-87 a č.j. 4 As 91/2006-83 a nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/98). Ústavní soud dovodil, že analogii ve správním řízení lze připustit pouze v omezeném rámci, za účelem vyplňování mezer procesní úpravy a dále pouze ve prospěch ochrany práv účastníků správního řízení (srov. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 21/04).
26. Žalobkyně zásadně zdůrazňuje, že zákaz analogie v neprospěch účastníka řízení je podstatně intenzivnější ve chvíli, kdy je právní úprava nedokonalá, nepřesná a umožňující více výkladů. Jestliže zákonodárce selhal a vytvořil mezerovitý veřejnoprávní předpis, není možno důsledky takového selhání řešit analogií v neprospěch pachatele (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 178/2005-72, č.j. 2 Afs 24/2005-44 a č.j. 5 Afs 65/2007-61).
27. Legitimní očekávání žalobkyně, že žalovaná bude postupovat v souladu s ústavními principy a pojem „prodejní plocha“ bude vykládat rozumným, spravedlivým a ústavně konformním výkladem (tj. výkladem restriktivním), tak bylo jednoznačně a hrubě porušeno.
28. Za současného právního stavu, kdy pojem „prodejní plocha“ není v zákoně o prodejní době blíže upřesněn, je proto přípustný, resp. jako jediný ústavně konformní, pouze restriktivní výklad pojmu „prodejní plocha“. Při tomto restriktivním výkladu žalobkyně považuje za „prodejní plochu“ pouze prostory, kde dochází k přímému prodeji zboží zákazníkovi (tradicí), avšak nikoliv prostory, které jsou zákazníkům v jednotlivých provozovnách pouze přístupné.
29. Aby byl pojem „prodejní plocha“ vykládán ústavně konformně, musí být mimo ústřední zásady (zejména zásada *nullum crimen sine lege* a její sub principy) dodrženo i pravidlo, že povinnosti mohou být soukromým subjektům ukládány pouze při zachování základních práv a svobod (viz čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Při dodržování ústavních norem je tudíž při zohlednění fungování internetového prodeje zboží pod pojem prodejní plocha možné podřadit pouze místa, kde dochází k přímému prodeji zboží (regály, vitríny apod.), nikoliv však již prostory s prodejem spojené (např. prostory pro výdej zboží, výstavní prostory pro prezentaci výrobků smluvních partnerů, které však nelze přímo zakoupit a prostory pro jiné služby jako je například vyřizování reklamací zákazníků).
30. Kontrolovaná provozovna slouží primárně k předvádění výrobků smluvních partnerů žalobkyně, příjmu a vyřizování reklamací zákazníků internetového obchodu žalobkyně dostupného z domény www.alza.cz a dále jako výdejna pro zboží, které bylo přes tento internetový obchod zakoupeno. Většina podlahové plochy Provozovny je využívána právě k těmto účelům. Žalovaná se přitom omezila na výpočet podlahové plochy, tj. veškeré plochy dané provozovny, což je však při posouzení velikosti prodejní plochy irelevantní. Podlahová plocha byla nadto změřena až s časovým odstupem od samotné kontroly. Proto ani podlahová plocha (tím méně pak prodejní plocha coby pojem užší) Provozovny v den kontroly tak nebyla do dnešního dne prokázána.
31. Žalobkyně dále zdůrazňuje, že kontrolní orgán velikost prodejní plochy Provozovny neprokázal. Prodejní plocha Provozovny byla pouze dovozena z (přínejmenším nyní)

neexistující webové stránky, na které bylo údajně uvedeno, že daná provozovna disponuje „více než 400 m² předváděcí plochy“. Jako důkaz dále kontrolní orgán použil nájemní smlouvu, ve které je uvedena celková plocha pronajaté Provozovny. Avšak ani tento důkaz neprokazuje velikost prodejní plochy, když velice podstatnou část podlahové plochy provozoven žalobkyně tvoří sklady, plocha určená pro účely reklamací, jakož i např. plocha s občerstvením. I kdyby toto tvrzení žalobkyně skutečně uvedla, tak ani poté nemá žádnou vypovídající hodnotu, neboť předváděcí plocha je reklamní plochou, a nikoliv plochou prodejní. Velikost prodejní plochy tedy nebyla prokázána, nadto aby byla prokázána nade vší pochybnost.

32. V části žaloby nazvané *Zjevně nepřiměřená výše uložené pokuty* žalobkyně namítá, že sankce zjevně neodpovídá zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce, že jednáním žalobkyně nebyl ohrožen ani porušen žádný relevantní chráněný právní zájem, že žalovaná Rozhodnutím porušila zásadu legitimního očekávání žalobkyně a že zákon o prodejní době je nejenže absurdní, ale i zcela nejednoznačný a nejasný.
33. V žalobním bodě nazvaném *Sankce zjevně neodpovídá zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce* žalobkyně namítá, že zobecnitelnou představu o adekvátnosti a spravedlnosti sankce lze zjistit zejména z názorů veřejnosti, neboť je to právě veřejnost, kdo je nositelem obecných představ o spravedlnosti a adekvátnosti sankcí. Jak je přitom patrné z četných internetových diskusí k článkům týkajícím se zákona o prodejní době ve vztahu k žalobkyni, veřejnost se z naprosté většiny vyjadřuje tak, že zákon o prodejní době je nemorální, absurdní a že Česká obchodní inspekce překrucuje jeho znění tak, aby se vztahoval i na internetové obchody (viz print screen internetové diskuse k článku E-shop Alza opět porušil zákaz prodeje o svátcích. Firma to odmítá, dostupné on-line z ekonomika.idnes.cz). Pakliže je tedy zákon o prodejní době vnímám veřejností natolik negativně, že je označován za špatný, nemorální atp., je to jasným signálem o tom, že jakákoliv sankce za porušení takového předpisu, která nebude uložena při minimu spodní hranice, resp. od které nebude upuštěno, je zjevně nepřiměřená.
34. V žalobním bodě nazvaném *Jednáním žalobkyně nebyl ohrožen ani porušen žádný relevantní chráněný právní zájem* žalobkyně uvádí, že pokud je smyslem zákona o prodejní době sladění pracovního a rodinného života zaměstnanců, tak způsob dosažení tohoto smyslu je s ním v přímém rozporu. Zákon o prodejní době totiž vymezuje pouze určitou skupinu zaměstnanců, kteří mají zakázáno o vymezených dnech pracovat a opatřovat si tak prostředky pro své životní potřeby (mj. zaměstnanci, kteří pracují maloobchodních a velkoobchodních prodejnách, jejichž prodejní plocha přesahuje 200 m²). Zaměstnanci, kteří poskytují služby, zaměstnanci, kteří pracují v maloobchodních a velkoobchodních prodejnách, jejichž prodejní plocha nepřesahuje 200 m², a všichni ostatní zaměstnanci naopak o vymezených dnech pracovat mohou (a často i pracují). Odhlédneme-li od diskriminační povahy tohoto opatření, je zcela logické, že velice často bude naopak docházet k tomu, že uvedeného smyslu zákona dosaženo nebude, neboť rodinu tvoří nejméně dva lidé a je dosti pravděpodobné, že jeden člen rodiny bude ze skupiny osob, které o daných dnech pracují a druhý člen rodiny naopak ze skupiny osob, které mají v tomto dni pracovat zakázáno. Pakliže zákon o prodejní době „zájem“ na sladění rodinného a pracovního života nenaplnuje, ba naopak jej porušuje, nelze než dojít k závěru, že uvedený zákon ve skutečnosti ani žádný zájem skutečně nechrání.
35. V žalobním bodě nazvaném *Porušení zásady legitimního očekávání* žalobkyně poukázala na rozhodnutí České obchodní inspekce, kterými byly za totožné či alespoň obdobné jednání

uloženy podnikatelům – právnickým osobám pokuty ve výši 10 000 až 20 000 Kč. V případě Rozhodnutí je tedy výše uložené pokuty v rozporu i s legitimním očekáváním žalobkyně, že vůči ní nebude lidově řečeno „měřeno dvojím metrem“ (§ 2 odst. 4 správního řádu).

36. V žalobním bodě nazvaném *Nejasnost zákona o prodejní době* žalobkyně uvádí, že litera zákona o prodejní době je zcela nejasná až matoucí, čemuž odpovídá protizákonný (resp. protiústavní) a nepřesvědčivý výklad tohoto zákona prováděný Českou obchodní inspekcí.
37. V dalším se odkazuje na úplné znění podané žaloby.

Vyjádření žalované k žalobě

38. Ve vyjádření k žalobě žalovaná konstatovala, že argumenty uvedené v žalobě se vesměs shodují s námitkami uplatněnými v rámci odvolacího správního řízení.
39. *K námitce žalobkyně ohledně dopadu zákona o prodejní době na internetové obchody* žalovaná uvedla, že žalobkyně disponuje živnostenským oprávněním s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, obor činnosti „Velkoobchod a maloobchod“, a proto se na ni vztahuje zákaz stanovený v § 1 odst. 1 zákona o prodejní době. Zákonodárce jasně stanovil, že zákaz prodeje o vybraných státních svátcích dopadá na maloobchodní a velkoobchodní činnost, a to bez ohledu na to, jakým způsobem je tato podnikatelská činnost vykonávána. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že při podnikatelské činnosti žalobkyně dochází k uzavírání kupních smluv distančním způsobem. Žalovaná je toho názoru, že je zapotřebí rozlišovat pojmy „okamžik uzavření kupní smlouvy“ a „prodej“, přičemž v případě prodeje se jedná o širší pojem, jenž v sobě zahrnuje i samotný okamžik uzavření kupní smlouvy. Tento závěr je možné dovodit také z § 2079 odst. 1 občanského zákoníku, který definuje pojem „koupě“ (tedy pojem úzce související s pojmem „prodej“), resp. kupní smlouvu jako právní jednání, na základě kterého „se prodávající zavazuje, že kupujícímu odevzdá věc, která je předmětem koupě a umožní mu nabytí vlastnické právo k ní, a kupující se zavazuje, že věc převezme a zaplatí prodávajícímu kupní cenu.“ Žalovaná proto považuje za zcela přiměřené, pokud je zákaz prodeje užitý v zákoně o prodejní době vykládán tak, že se tento zákaz vztahuje na jakoukoli fázi prodeje, tedy i na jeho závěrečnou fázi - převzetí zboží kupujícím, a nikoli jen na samotný okamžik uzavření kupní smlouvy. Zákaz prodeje se tedy vztahuje i na prodejny, resp. výdejny internetových obchodů, jejichž plocha přesahuje zákonem stanovenou hranici 200 m² (a nespádají-li pod jinou z výjimek uvedených v § 1 odst. 3 zákona o prodejní době). Tím není dotčeno právo kupujícího na odstoupení od smlouvy dle § 1829 ve spojení s § 1818 občanského zákoníku nebo povinnost žalobkyně podle § 1824 občanského zákoníku, neboť uplatnění tohoto práva (resp. povinnosti) se odvíjí od způsobu uzavření kupní smlouvy, ke kterému dochází prostřednictvím prostředku komunikace na dálku, nikoli od způsobu převzetí zboží. Argumenty žalobkyně, že by při výdeji zboží v místě bydliště kupujícího docházelo k prodeji zboží právě v místě jeho bydliště a výdejní místa by pak bylo nutné považovat za maloobchodní prodejny, jelikož v nich dochází k prodeji zboží podnikatelem, přičemž by se na tyto případy neaplikovala úprava distančních smluv ve smyslu § 1824 a násl. občanského zákoníku, jsou nepatřičné a zkreslující, neboť práva a povinnosti z distančních smluv se vážou ke způsobu uzavření kupní smlouvy, nikoli k místu převzetí zboží. Prodejnu, jež má své charakteristické znaky a slouží k výkonu podnikatelské činnosti, nelze srovnávat (resp. zaměňovat) s místem bydliště kupujícího a vztahovat tak aplikaci zákona o prodejní době k místu bydliště. Prodej výrobku je ucelený proces, jenž se skládá z několika fází (od výběru zboží, uzavření

kupní smlouvy, přes zaplacení kupní ceny až po převzetí výrobku), přičemž zákonem stanovené omezení prodejní doby dopadá za stanovených předpokladů na všechny tyto fáze. Z logiky věci tak omezení nedopadá na provoz internetových stránek, jejichž prostřednictvím dochází k objednávce zboží, zaplacení kupní ceny atp., nebo na dovoz zboží kurýrem. Při aplikaci zákona o prodejní době využila žalovaná kromě jazykového výkladu také teleologickou interpretační metodu, která zkoumá, jaký byl úmysl zákonodárce a jaký je účel předmětného právního předpisu, bere se přitom v potaz i znění důvodové zprávy, přičemž takový postup nelze považovat za nesprávný (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97).

40. *K polemice žalobkyně s vymezením pojmu „prodejní plocha“* žalovaná uvedla, že tento pojem není v českém právním řádu blíže vymezen. Správní orgán proto při své dozorové činnosti vychází analogicky z definice uvedené v příloze I nařízení (ES) č. 250/2009. Výklad pojmu přitom nesměřuje v neprospěch žalobkyně ani ostatních maloobchodních (velkoobchodních) podnikatelů. Definice tohoto pojmu naopak jasně a výstižně stanovuje prostory provozovny, které se do prodejní plochy započítávají a které nikoli, a poskytuje tak poměrně jednoznačné vodítko jak pro dozorový orgán, tak pro dotčené podnikatele. Žalovaná je přesvědčena, že prodejní plocha kontrolované provozovny je větší než 200 m², protože kromě míst uvedených žalobkyní, kde dochází k přímému prodeji (regály, vitríny), spadá do prodejní plochy i ta část provozovny, kde je vystaveno nabízené zboží (ať již přímo žalobkyní či jejími smluvními partnery) a zákazník má možnost si jej prohlédnout a objednat, přičemž není rozhodující, zda k výdeji zboží dochází okamžitě či později. K takovému způsobu prodeje dochází běžně i v maloobchodních prodejnách, kde si zákazník určité zboží na prodejně prohlédne, vybere a zaplatí, přičemž k výdeji zboží dochází ve skladu prodávajícího. Pro posouzení daného protiprávního jednání je pak rovněž zcela bez významu, jaká část z celkového spektra sortimentu zboží nabízeného na stránkách www.alza.cz je na konkrétní provozovně vystavena.
41. *K námitce žalobkyně ohledně výše pokuty* žalovaná uvedla, že při rozhodování o výši pokuty byly zváženy všechny podstatné okolnosti projednávaného případu, bylo přihlédnuto zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání, a tato kritéria byla řádně vyhodnocena. Každý případ je posuzován individuálně s ohledem na jeho specifické okolnosti. Především na základě takového vyhodnocení je pak určována výše pokuty, která by se tedy neměla výrazněji odchylovat od pokut ukládaných v obdobných případech. Pokuty uložené v žalobkyní odkazovaných případech jsou diametrálně rozdílné od pokuty uložené za zde posuzované protiprávní jednání, což je způsobeno zejména tím, že žalobkyně je oproti právnickým osobám, na které v žalobě poukazuje, velkou společností, jejíž roční obrat za rok 2016 činil 17,4 miliard Kč bez DPH a podle předběžných výsledků společnost v roce 2017 dosáhla obratu téměř 21 miliard Kč bez DPH. Pokuta musí být uložena v takové výši, aby dostatečně splňovala represivní i preventivní účinky, tedy aby pro pachatele byla dostatečným trestem, aby se z ní pachatel poučil a zejména aby ho odradila od dalšího protiprávního jednání.

Posouzení věci krajským soudem

42. Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.
43. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
44. **Žaloba není důvodná.**

45. Podle § 1 odst. 1 písm. d) zákona o prodejní době v maloobchodě a velkoobchodě je zakázán prodej o těchto státních svátcích a ostatních svátcích: 28. září - Den české státnosti.
46. Ve smyslu § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době se omezení prodejní doby uvedené v odstavci 1 nepoužije na provozování prodejen, jejichž prodejní plocha nepřesahuje 200 m².
47. Ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o prodejní době se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že provozuje prodej v maloobchodě nebo velkoobchodě v době, kdy je jejich provozování zakázáno podle § 1.
48. Podle § 3 odst. 2 věty první zákona o prodejní době za přestupek podle odstavce 1 lze uložit pokutu do výše 1 000 000 Kč.
49. V nálezu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 37/16, jímž zamítl návrh skupiny senátorů Senátu Parlamentu České republiky na zrušení zákona o prodejní době, Ústavní soud došel k závěru, že nelze konstatovat, že by posuzovaná právní úprava byla výjimečně neracionální, a proto Ústavní soud uzavírá, že test proporcionality napadený zákon nevyžaduje a v testu racionality ob stojí. Rozhodnutí o tom, které státní svátky a dny pracovního klidu a kolik těchto dní je namístě podpořit zákazem určitých pracovních činností, je věcí legislativního uvážení. Pokud se regulace prodejní doby nepřičí hodnotám ústavního pořádku a nevybočuje z národních a státních tradic, není podle čl. 87 odst. 1 písm. a) Ústavy namístě ingerence Ústavního soudu do takového rozhodnutí zákonodárce. *V dalším zdejší soud odkazuje na úplné znění nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 37/16.*
50. V rozsudku ze dne 15. 10. 2019, č.j. 4 As 142/2019-30, jímž zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 4. 2019, č.j. 31 A 106/2017-56, Nejvyšší správní soud upozornil, že *smyslem a účelem výše citovaných ustanovení zákona o prodejní době je v případě prodejen s celkovou výměrou prodejní plochy nad 200 m² poskytnout jejich zaměstnancům ve vymezené dny státních svátků den pracovního klidu*“.
51. Žalobkyně namítala chybnou interpretaci spojení „prodej v maloobchodě“, neboť zákon o prodejní době se vůbec na internetové obchody a jejich výdejny nevztahuje.
52. Touto argumentací žalobkyně se – nesouhlasně – zabýval již Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 4. 12. 2019, č.j. 6 A 39/2018-67, senát 57 zdejšího soudu v rozsudku ze dne 6. 12. 2019, č.j. 57 A 150/2019-89, a Krajský soud v Ostravě v rozsudcích dne 20. 2. 2020, č.j. 22 A 42/2019-76, a ze dne 9. 4. 2020, č.j. 22 A 39/2019-49.
53. V uvedených rozsudcích Krajský soud v Ostravě uvážil o argumentaci žalobkyně takto: „13. [...] Žalobkyně v první řadě namítala nesprávnost názoru žalované, podle něhož pojmu „výdej zboží“ odpovídá pojem „prodej zboží“, v jehož důsledku je výdej zboží na základě zákona o prodejní době také zakázán. Soud podotýká, že si žalobkyně částečně protiřečí, neboť současně uvádí, že výdej zboží je pouze jednou z fází prodeje, resp. jedním z mnoha způsobů doručení zboží. Z žalobního tvrzení je zřejmé, že žalobkyně rozlišuje jednotlivé fáze prodeje, a proto pojem „prodej“ ve smyslu zákona o prodejní době nahrazuje pojmem „přímý prodej“ a považuje za něj okamžik uzavření kupní smlouvy. Soud je shodně s žalovanou toho názoru, že okamžik uzavření smlouvy (tj. kupní smlouvy jako konkrétního smluvního typu) nelze směřovat s pojmem prodeje, který má nepochybně širší význam. S uzavřením kupní smlouvy je spojen vznik právního titulu, na jehož základě smluvními stranami vznikají vzájemná práva a povinnosti. Pojem „prodej“ však zahrnuje vícero činností spojených s převodem vlastnického práva k věcem, je obvyklý pro hospodářskou aktivitu smluvních stran (typicky podnikatele) a

zahrnuje i další práva a povinnosti s převodem vlastnického práva související. Pojem „prodej“ ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době proto nelze vykládat tak, že se týká pouze uzavírání kupních smluv v kamenné prodejně, popř. situací, kdy se veškeré fáze prodeje odehrávají v kamenné prodejně, jak navrhuje žalobkyně. Takový výklad nemá oporu v ust. § 1745 ani § 2079 odst. 1 a 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen „OZ“) a je v rozporu se společenskou praxí. Výklad zastávaný žalobkyní je rozporuplný také proto, že sice rozeznává různé fáze prodeje, avšak pod pojmem prodej jako zákonným znakem objektivní stránky skutkové podstaty deliktu podle zákona o prodejní době chápe pouze jednu z jeho fází – uzavírání kupní smlouvy, zatímco jiné vylučuje. 14. Zakazuje-li však ust. § 1 odst. 1 zákona o prodejní době prodej v maloobchodě, dopadá zákaz prodeje nejen na činnosti spočívající v uzavření kupní smlouvy, nýbrž i na související podnikatelské činnosti, k nimž při prodeji dochází, tj. na zaplacení kupní ceny a převzetí (výdej) zboží. Za místo prodeje přitom nelze považovat pouze místo uzavření kupní smlouvy, jak uvádí žalobkyně, neboť v takovém případě by došlo ke směřování pojmu „prodej“ s přijetím nabídky ve smyslu § 1745 OZ. Okamžikem akceptace nabídky totiž prodej nekončí, neboť zákazník musí, chce-li zboží získat, zaplatit kupní cenu a zboží převzít, a prodávající musí umožnit zákazníkovi nabýt vlastnické právo a zboží vydat. Okolnost, že v řadě případů dochází k uzavření kupní smlouvy on-line, na výkladu obsahu pojmu „prodej“ nic nemění. Zákaz prodeje ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o prodejní době se vztahuje na prodej v maloobchodě a velkoobchodě bez ohledu na to, zda dochází k uzavření smlouvy mezi kupujícím a prodávajícím on-line nebo off-line, resp. bez ohledu na to, jakým způsobem je podnikatelská činnost vykonávána. Uplatnění zásad *in dubio pro libertate* či *in dubio pro mitius* není na místě, neboť tyto dopadají na situaci, v níž vedle sebe existují dva srovnatelné právní výklady určitého ustanovení, přičemž orgán veřejné moci musí volit právní výklad pro jednotlivce příznivější. V projednávané věci však není podle názoru soudu pochybnost, zda pod pojem „prodej“ zařadit i jiná jednání subjektů práva než přijetí nabídky a uzavření kupní smlouvy. 15. Uvedenou argumentaci považuje krajský soud za vhodné doplnit důrazem na úmysl zákonodárce vyplývající z důvodové zprávy k zákonu o prodejní době, kterou zmiňuje ve svých úvahách o legitimitě cíle této zákonné úpravy také Ústavní soud v již shora zmiňovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 37/16 (např. bod 37. nálezu). Soud nesdílí názor žalobkyně, že argumentace úmyslem zákonodárce je možná až tehdy, kdy si standardní výkladové metody vzájemně odporují. Krajský soud má naopak za to, že smysl zákonné úpravy je nutno mít na zřeteli, kdykoliv k aplikaci právní normy dochází. Podle důvodové zprávy je cílem zákona upravit prodejní dobu v maloobchodě a velkoobchodě tak, aby byl stanoven obecný zákaz prodejní doby ve vyjmenované svátky a omezení prodejní doby na Štědrý den. Sociální dopady zákona mají být příznivé, neboť lidé budou mít více volného času, aby se mohli věnovat své rodině a koníčkům, na což klade zvýšený důraz i Evropská unie, neboť pracovní život by neměl negativně zasahovat do rodinného a osobního života. Smyslem zákonného omezení prodeje je rovněž ochrana základního práva zaměstnanců na uspokojivé pracovní podmínky zaručeného v čl. 28 Listiny práv a svobod (dále jen „Listina“) a práva na ochranu rodinného života zaručeného čl. 32 odst. 1 Listiny. Ústavní soud v označeném nálezu (bod 38.) dále uvedl: „Obecně lze konstatovat, že výčet svátků (nejen obsažených v napadeném zákoně) je součástí české kulturní a duchovní tradice. Je proto legitimním cílem zákona umožnit zaměstnancům v pracovním poměru si tyto svátky v klidu připomenout a oslavit. Stejně tak je legitimní připomenout i všem ostatním, že je vhodné se v některé dny vyhnout nákupnímu shonu a věnovat se jiným činnostem s více duchovním zaměřením, ať již v kruhu rodinném, nebo ve společnosti těch, kteří sdílejí stejné hodnoty ... Nelze rovněž přehlédnout, že dosud bylo zcela v dispozici podnikatele (zaměstnavatele), zda prožije svátky se svojí rodinou, zatímco jeho zaměstnanec byl v tomto ohledu výrazně omezen přáními a potřebami podnikatele

(zaměstnavatele). Napadený zákon proto podporuje rovněž ideu rovnosti a příslušnosti k celku. “ Krajský soud uzavírá, že ve smyslu uvedeného není možné rozlišovat mezi jednotlivými fázemi prodeje, jak činí žalobkyně, když ze zákonného cíle, který je uvedenou právní úpravou sledován, logicky vyplývá, že zahrnuje zákaz prodeje ve všech jeho fázích, jinak by se přijatá právní úprava mýjela svým účinkem. [...]”.

54. Senát 30 Krajského soudu v Plzni se s tímto názorem Krajského soudu v Ostravě plně ztotožňuje a námitku chybné interpretace pojmu „prodej v maloobchodě“ neshledal důvodnou.
55. Dále žalobkyně namítala chybnou, resp. protiústavní interpretaci pojmu „prodejní plocha“, neboť analogie v neprospěch pachatele je ve správním trestání nemyslitelná.
56. K tomu soud uvádí, že zde nedošlo k analogii v neprospěch pachatele. Analogie v právu znamená aplikaci právní normy, která upravuje určitou situaci, na situaci skutkově podobnou, která však právem upravena není. V daném případě je odpovědnost žalobkyně založena ustanovením § 1 odst. 1 písm. d) zákona o prodejní době a není vyloučena ustanovením § 1 odst. 3 [písm. a)] uvedeného zákona. Nejedná se tu tedy o případ, kdy by odpovědnost nebyla právem upravena a správní orgán někoho postihoval na základě právní normy, která upravuje situaci obdobnou. Filipika proti analogii v neprospěch pachatele tudíž není na místě.
57. Zákaz prodeje v maloobchodě a velkoobchodě o stanovených těchto státních svátcích a ostatních svátcích se nevztahuje na provozování prodejen, jejichž prodejní plocha nepřesahuje 200 m². Zákonná aplikace ustanovení § 1 odst. 1 [písm. d)] ve spojení s § 1 odst. 3 písm. a) zákona o prodejní době se tedy neodvíjí od užití jiné právní normy, nýbrž od interpretace pojmu „prodejní plocha“.
58. K tomu odborná literatura připomíná: *„Někdy také dochází k chybnému směřování neurčitých právních pojmů se správním uvážením. Pro oba instituty je sice společná určitá míra volnosti a potřeba specifické rozumové analytické činnosti (‘úvahy’). Nicméně na rozdíl od správního uvážení, kdy správní orgán volí mezi určitými možnostmi, ‘uvvažuje’, ‘váží’ varianty, při aplikaci neurčitého právního pojmu si musí správní orgán pojem v souvislosti s existujícím skutkovým stavem vyložit (interpretovat). Jde také o určitou rozumovou činnost, nikoli však ve smyslu (racionální) volby, ale o výklad pojmu a příp. subsumpci skutkové podstaty tomuto pojmu.“* (Vladimír Sládeček: Obecné správní právo. 3. vyd. Praha: Wolters Kluwer ČR 2013, str. 154).
59. Podle Ústavního soudu kritérium prodejní plochy pro rozlišení „velkých“ prodejen a ostatních prodejen je z důvodu efektivnosti opatření a snadné ověřitelnosti, navíc s existencí obdoby v zahraničních úpravách, zcela legitimní a nevybočující z ústavních mezí (viz nálezy ze dne 18. 12. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 27/16, a ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 37/16).
60. Kritérium velikosti prodejní plochy je ostatně užito nejen v zákoně o prodejní době, ale i v § 11 odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích, ve znění pozdějších předpisů; mohlo by být rozlišovacím kritériem i pro stanovování daňové povinnosti nebo naopak při rozhodování o poskytnutí dotace.
61. K interpretaci pojmu „prodejní plocha“ mohla Česká obchodní inspekce přijít s vlastním vymezením nebo převzít vymezení od někoho jiného, např. z odborné literatury nebo z nařízení Komise (ES). Nemůže být podstatné to, zda interpretace pojmu „prodejní plocha“ je původním počinem správního orgánu nebo výsledkem práce někoho jiného;

rozhodující zde musí být toliko to, zda taková interpretace je správná nebo ne.

62. V příloze I nařízení (ES) č. 250/2009 je kód 17 33 1 „Prodejní plocha“ definován takto: *„Prodejní plochou se rozumí odhadnutá velikost povrchové plochy (v m²) části provozovny, která je určena pro prodej a vystavení zboží, tj. celková plocha, kam zákazníci mají přístup, včetně zkušebních místností, plocha zabraná prodejními pulty a výklady, plocha za prodejními pulty, kterou používají prodávající. Do prodejní plochy se nezahrnují kanceláře, sklady a přípravný, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostory.“*
63. Uvedená definice podle názoru soudu vyváženě vymezuje, co se do prodejní plochy započítává a co prodejní plocha již nezahrnuje. Soud nesouhlasí s požadavkem žalobkyně na pouze restriktivní výklad pojmu „prodejní plocha“, kdy by za „prodejní plochu“ mohly být považovány pouze prostory, kde dochází k přímému prodeji zboží zákazníkovi, nikoliv však prostory, které jsou zákazníkům v jednotlivých provozovnách pouze přístupné. Jak konstatuje odborná literatura, *„rozhodnutí o tom, zda a kdy se má použít výkladu zužujícího a kdy rozšiřujícího, nelze odvodit logicky, je výsledkem úvahy teleologické (účelové) a popř. právně-politické“* (Viktor Knapp: Teorie práva, 1. vyd. Praha: C.H.Beck 1995, str. 170). Podle názoru soudu by byl restriktivní výklad pojmu „prodejní plocha“, pro který pléduje žalobkyně, v rozporu zejména se smyslem a účelem zákona o prodejní době poskytnout v případě prodejen s celkovou výměrou prodejní plochy nad 200 m² jejich zaměstnancům ve vymezené dny státních svátků den pracovního klidu. Tento zřejmý smysl a účel zákona o prodejní době byl přitom deklarován v důvodové zprávě k návrhu zákona o prodejní době a aprobován jak Ústavním soudem (nález ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 37/16), tak Nejvyšším správním soudem (rozsudek ze dne 15. 10. 2019, č.j. 4 As 142/2019-30).
64. Senát 30 zdejšího soudu se rovněž ztotožňuje s názory krajských soudů, které se již zabývaly argumentací žalobkyně ohledně pojmu „prodejní plocha“. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 3. 4. 2019, č.j. 31 A 106/2017-56, přitom případně zdůraznil toto: *„13. [...] Vzhledem k tomu, že samotný zákon o prodejní době, jakožto celý český právní řád definici tohoto pojmu neobsahuje, neshledává zdejší soud žádný důvod k tomu, aby definice prodejní plochy obsažená v nařízení Komise č. 250/2009 Sb. nemohla být podřídně použita i pro účely právě posuzované věci. Naopak, takového využití evropské úpravy se jeví jako logické a účelné, napomáhající jednotné interpretaci a aplikaci předmětné právní úpravy, jež ostatně také vychází z unijních požadavků. [...] 14. Výše uvedenou definici zdejší soud považuje za zcela legitimní a racionální, a její převzetí pro účely interpretace § 1 odst. 1 písm. e) zákona o prodejní době proto považuje za zcela rozumné.“* Městský soud v Praze se v rozsudku ze dne 4. 12. 2019, č.j. 6 A 39/2018-67, vyjádřil takto: *„28. [...] Inspekce i žalovaná ve své interpretaci vyšly z toho, že zákon o prodejní době výklad pojmu „prodejní plocha“ neobsahuje, nepoužily však analogii v neprospěch žalobkyně, ale vyložily tento pojem tak, jak jen definuje Nařízení Komise č. 295/2009 ze dne 11. 3. 2009, což je logický postup při výslovné absenci vyložení tohoto pojmu přímo zákonem o prodejní době. Takový výklad žalobkyni nepoškozuje, neboť pouze specifikuje, co do prodejní plochy nenáleží, tj. co nelze do prodejní plochy žalobkyně započít (do prodejní plochy tak nebyly zahrnuty veškeré podlahové plochy provozoven žalobkyně, ale pouze ty plochy, kde dochází k prodeji). Soud uvádí, že do prodejní plochy je nutné započítat i plochy tzv. showrooms, ve kterých dochází k vystavení zboží, buď přímo prodávajícího, nebo jeho smluvního partnera, jelikož právě tyto plochy jsou obsazeny zbožím, které zákazníka motivuje k jeho nákupu, lze je tedy označit za plochy obsahující prodejní nabídku prodávajícího. Jedná se tak o část činností, které ve svém souhrnu představují prodej ve smyslu zákona o prodejní době. [...]“*. Senát 57 zdejšího soudu v rozsudku ze dne 6. 12. 2019, č.j. 57 A 150/2019-89, vyslovil

toto: „66. Na tomto místě je nezbytné uvést, že ze strany správních orgánů došlo k výkladu neurčitěho právního pojmu, nikoli k tomu, že by skutková podstata přestupku byla „stanovena v podzákonném právním předpise“. Nemohlo tedy dojít k porušení zásady „nulla crimen sine lege“. [...] 68. Je-li za „prodejní plochu“ považován prostor, který je přístupný kupujícím, slouží k výběru zboží kupujícími (zkušební místnosti, prodejní pulty a výklady), tedy prostor, kde se kupující věnují výběru zboží, a současně prostor, který používají prodávači ke kontaktu se zákazníky, je takový výklad zcela správný. Zahrnuje totiž pouze plochu, která je bezprostředně určena k prodeji zboží, resp. kontaktu kupujících se zbožím a prodávači. Za této situace je současně logické, že za prostor prodejní plochy nejsou považovány kanceláře, sklady a přípravný, dílny, schodiště, šatny a jiné společenské prostor, tedy prostory, kde nedochází k nabízení zboží kupujícím ani jejich kontaktu s prodávači.“ Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 20. 2. 2020, č.j. 22 A 42/2019-76, poukázal na toto: „18. Krajský soud má za to, že žalovaná použila pro posouzení věci zcela správně definici prodejní plochy uvedenou v Nařízení, tj. přímo použitelném předpisu EU, když český právní řád takovou definici neobsahuje. Podle žalobkyně, která považuje aplikaci Nařízení za užití analogie ve svůj neprospěch, je jediným ústavně konformním výkladem pojmu „prodejní plocha“ restriktivní výklad, který za prodejní plochu považuje pouze prostory, kde dochází k přímému prodeji zboží zákazníkovi, nikoliv prostory, jež jsou zákazníkům v jednotlivých provozovnách pouze přístupné. Žalobkyně však tento svůj názor nijak neodůvodňuje, neuvádí žádnou právní normu či judikaturu, z níž by vycházela. Naopak postup žalované lze podpořit již výše zmíněným účelem, který sleduje zákon o prodejní době a který z důvodů již shora rozvedených dopadá na prodej ve všech jeho fázích, čemuž logicky musí odpovídat i vnímání prodejní plochy, která také musí zahrnovat realizaci všech fází prodeje. Definice uvedená v Nařízení pak považuje za prodejní plochu pouze takovou část provozovny, která je volně přístupná zákazníkům za účelem prodeje zboží, což podle názoru soudu plně odpovídá možnosti a potřebě realizace všech fází prodeje. [...]“. V průniku těchto názorů tak byly vypořádány veškeré námitky žalobkyně proti provedené interpretaci pojmu „prodejní plocha“.

65. Vzhledem k uvedenému neshledal soud důvodnou ani námitku chybné, resp. protiústavní interpretace pojmu „prodejní plocha“.
66. K velikosti prodejní plochy Provozovny senát 30 ve shodě se senátem 57 Krajského soudu v Plzni konstatuje, že prvoinstanční orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vycházel z nájemní smlouvy ze dne 10. 10. 2014 a z internetových stránek žalobkyně deklarujících „předváděcí plochu prodejny přesahující 400 m²“. Žalovaná pak odkázala na skutečnost známou z úřední činnosti odkazem na jiné řízení a znovu na vlastní deklaraci žalobkyně na jejích webových stránkách. Podle názoru soudu je takovéto skutkové zjištění dostatečné. Pokud měla žalobkyně za to, že toto zjištění neodpovídá skutečnosti, nic jí nebránilo v tom, aby uvedla, jaká jiná než i jí veřejně deklarovaná výměra „prodejní plochy“ odpovídá skutečnosti. Pokud tak žalobkyně neučinila, tedy nepředestřela konkurující skutkovou verzi reality, nemůže správním orgánům důvodně vytýkat, že se jí nezabývaly. Z obsahu námitek žalobkyně však vyplývá, že jinou výměru „prodejní plochy“, než ze které vycházely správní orgány, dovozovala pouze ze svého nesprávného náhledu na výklad pojmu „prodejní plocha“. V této souvislosti je nezbytné odmítnout představu žalobkyně o tom, že by za „prodejní plochu“ měl být považován pouze „prostor nejkratší cesty kupujícího v šířce 1 m od vstupních dveří k výdejnímu stolu a šířce 1 m podél výdejního stolu“, a to již z toho důvodu, že kupující nebyl přístupný pouze žalobkyní nastíněný prostor, nýbrž celý prostor přesahující 400 m². Kupující tak mohl využít jakoukoli jinou cestu k „výdejnímu pultu“, přičemž množina všech potenciálních volných cest k „výdejnímu stolu“

zahrnuje celou plochu, ve které je kupujícím umožněn kontakt se zbožím a prodáváči. V případě žalobkyně bylo prokázáno, že došlo k práci zaměstnanců žalobkyně v maloobchodě v den vymezený zákonem o prodejně době a současně k umožnění nakupujícím v den vymezený zákonem o prodejně době nákupu zboží v maloobchodě, a to aniž by šlo o některou z výjimek uvedených v § 1 odst. 3 zákona o prodejně době. Skutkový stav byl proto pro postih žalobkyně zjištěn dostatečně.

67. Žalobkyně rovněž namítala zjevně nepřiměřenou výši uložené pokuty.
68. K tomu soud uvádí, že kritéria pro určení výměry správního trestu jsou stanovena zejména v § 37 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky.
69. Námitku nepřiměřené výše uložené pokuty žalobkyně uplatnila již v odporu proti příkazu České obchodní inspekce, Inspektorátu Plzeňského a Karlovarského, ze dne 13. 3. 2018, č.j. ČOI 36163/18/2200. Správní orgán prvního stupně se s touto námitkou vypořádal na str. 11 až 13 svého rozhodnutí ze dne 14. 6. 2018, č.j. ČOI 79115/18/2200. Rozšířenou námitku nepřiměřenosti výše uložené pokuty žalobkyně zahrnula do svého odvolání proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Odvolací správní orgán se s tímto důvodem uvedeným v odvolání vypořádal na str. 11 a 12 svého rozhodnutí ze dne 2. 10. 2018, č.j. ČOI 96534/18/O100/2200/18/Bal/Št.
70. Jelikož žalobní bod týkající se výše uložené pokuty do značné míry opakuje argumenty obsažené v odvolání, soud předně souhlasně odkazuje na jejich vyvrácení v rozhodnutí žalované, resp. již v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které rozhodnutí žalované předcházelo.
71. K žalobkyní předkládaným názorům veřejnosti zdejší soud ve shodě s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2019, č.j. 6 A 39/2018-67, konstatuje, že téměř pro každý názor lze dnes najít podporu v diskusních příspěvcích na internetu, záleží pouze na výběru diskuse a diskusního prostředí, které se v některých diskusních skupinách časem vytváří. Skutečnost, že určitá sociální skupina o nějakém zákonu diskutuje na internetu ještě nijak neosvědčuje, že by se jednalo o převažující názor či obecně vnímanou nespravedlnost, neboť zde chybí srovnání s členy ostatních sociálních skupin, kteří se této diskuse pod konkrétním článkem neúčastní. Podle názoru soudu se na takový žalobní bod téměř nedá reagovat, a soud tak jeho hodnocení uzavírá s tím, že povinnost byla stanovena zákonem, což je v právním státě způsob stanovení povinnosti, byť je možné, že ne všem členům společnosti takový zákon konvenuje. Stále se však jedná o zákonnou povinnost, o které je možné volně diskutovat, ale je nutné ji respektovat.
72. Názor žalobkyně, že jejím postupem nebyl ohrožen ani porušen žádný relevantní chráněný právní zájem, je mylný. K jeho vyvrácení soud opětovně odkazuje na důvodovou zprávu k návrhu zákona o prodejně době a na nález Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 37/16.
73. V případě žalobkyně nedošlo ani k porušení zásady legitimního očekávání. Žalovaná srozumitelně v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyni sdělila, proč se odchýlila od výše pokut v jiných případech. V této souvislosti poukázala na odlišnost, pokud jde o výši obrátu žalobkyně. Přehlédnout nelze ani správními orgány vytýkané opakované porušení totožných povinností stanovených zákonem o prodejně době. Nejsou-li žalobkyní namítané případy totožné s případem žalobkyně, nejsou způsobilé založit její legitimní očekávání (§ 2 odst. 4 správního řádu).
74. S ohledem na výše uvedené nelze akceptovat názor žalobkyně o zcela nejasné až matoucí

liteře zákona o prodejní době. Na rozdíl od žalobkyně soud nepovažuje výklad tohoto zákona provedený Českou obchodní inspekci za protizákonný (resp. protiústavní) a nepřesvědčivý.

75. Za této situace se soud neztotožnil ani s námitkou zjevně nepřiměřené výše uložené pokuty.

Rozhodnutí soudu

76. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. rozsudkem zamítl.
77. Jelikož v daném případě nebyl trest za správní delikt uložen ve zjevně nepřiměřené výši, soud od něj neupustil ani jej nesnížil v mezích zákonem dovolených.

Náklady řízení

78. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož však žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. září 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu